

[Socialministeren.]

tet er denne indkomstramme, og efter den er der hvert år til rådighed så og så mange hundrede millioner kroner. Hr. Bundvad kunne ikke acceptere, at der skete modregning her, at man sagde, at der f. eks. var 300 mill. kr. til rådighed, og deraf var godt 150 mill. kr. anvendt til den dyrtidsportion, der er blevet udbetalt nu pr. april.

Der blev endvidere sagt noget om, at hvis prisudviklingen skulle blive så uheldig — hvad jeg nu da ikke håber og tror bliver tilfældet — at vi fik flere pristalsportioner udbetalt, kunne vi næsten risikere, at pensionerne skulle nedsættes, så pensionisterne skulle have penge med hjemmefra. Jeg formoder, det var spøgende ment. Men jeg vil gerne bekræfte, at ideen med regeringens oplæg er at sige: vi anvender det første år 150 mill. kr. og det næste år 100 mill. kr. til forhøjelse af pensionerne. Så kommer det usikkerhedsmoment ind, om der kommer en pristalsregulering. Gør der ikke det, er der samfundsøkonomisk basis for yderligere forhøjelse.

Jeg er enig med de ordførere, der har rejst det spørgsmål, ud fra hvilken faktor vi skal vurdere, og på hvilken måde vi kan sikre, at pensionisterne får andel i velstandsfremgangen. Det er altså spørgsmålet om dækningsprocenten.

Dér må jeg sige til hr. Bundvad, der med beklagelse sagde, at nu oplever vi en niveausænkning, som betyder en forringelse af den sociale standard her i landet, at det er ikke rigtigt, hvis vi benytter det, jeg mener må være det rigtige sammenligningsgrundlag, nemlig hvor meget har f. eks. en lavtlønnet lønmodtager tilbage til egen rådighed, når skat og sociale bidrag er betalt, og hvor meget har en pensionist tilbage til egen rådighed, når tilsvarende udgifter er betalt? Jeg mener, at det reelt må være rimeligst at se på nettodækningsprocenten, og det vil også i fremtiden, som det fremgår af den redegørelse, hr. Valbak omtalte fra socialministeriets økonomisk-statistiske konsulent, være den eneste måde, hvorpå vi efter skatteomlægningerne i forbindelse med kilde-skatten kan sammenligne forholdene før og efter 1970.

Jeg lyttede med megen interesse til hr. Bundvads udtalelser om, at man fra socialdemokratiets side var indforstået med, at vi

denne gang som et nyt princip foretog en tilsvarende forhøjelse af pensionstillægget som af grundbeløbet. Det ville interessere mig at vide, om der i disse udtalelser fra hr. Bundvads side lå en tanke om, at man måske kunne acceptere den ramme, vi her har angivet, men at man ville foretrække en anden fordeling. Ville man lægge hele forhøjelsen alene på pensionstillægget? Jeg kan da godt se, at de i snæver forstand sociale hensyn kunne trække i den retning, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at så ville vi få et interval, hvor vi samtidig ville få fradrag i grundbeløb og i pensionstillæg. Det kan ikke være særlig ønskværdigt for mennesker, der måske har beskedne merindtægter ved siden af pensionen, og det er i hvert fald ikke i harmoni med hr. Bundvads ønske, som hr. Kurt Brauer også berørte, nemlig ønsket om en løsning af spørgsmålet om pensionisternes skatteklekke. Jeg kan oplyse, at vi arbejder med det, og jeg kan i denne forbindelse sige, at hele spørgsmålet om beskatning af sociale ydelser tages op af socialministeriet sammen med finansministeriet.

Endelig spurgte hr. Bundvad, hvordan oplysningerne i åbningstalen om en særskilt eller delt udbetaling af ægtefællepensionerne skulle forstås. Dette spørgsmål undersøger vi også sammen med finansministeriet. Det er teknisk meget vanskeligt og vil have vidtrækkende konsekvenser, hvis vi skal ind på at beregne f. eks. fradagsregler for hver ægtefælle for sig. En anden mulighed var, at man foretog en samlet beregning af pensionen og så foretog en delt udbetaling. Jeg håber, at vi inden alt for længe får en afklaring af disse ting.

Jeg lyttede med glæde til hr. Valbaks ord om, at han var indforstået med, at vi både nu og jeg forstod også i fremtiden måtte måle velstandsniveauet i forhold til den disponible indtægt. Det giver mig anledning til at sige, at de beregninger, vi har foretaget i socialministeriet, og som naturligvis efter ønske kan stilles til socialudvalgets rådighed, viser, at der siden 1969 er sket en stigning på ca. 6 pct. i nettodækningsprocenten, således at den nu er på 61,5 pct. Det er altså ikke rigtigt, at der er tale om et efterslæb. Tværtimod har dækningsprocenten for folkepensionen for ægtepar udviklet sig forud for arbejdslønnen.